

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816205837
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8816205837.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom XXX XX C. XXX, zastúpenej: JUDr. Miroslav Goga, advokát, so sídlom Štúrova 129, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 50038150, proti žalovanému: D. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom XXX XX C. XXX, toho času bytom A. 2, XXX XX E. - C. F. A., Liberec, Česká republika, , o vrátenie daru, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 5C/206/2016-255 zo dňa 29.10.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol.

Mení rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku o trovách konania tak, že žalovanému nepriznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

Žalovanému proti žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde proti žalovanému súde dňa 3.8.2016 domáhala vrátenia daru, a to v celosti nehnuteľnosti parcely registra „C“, parc. č. 316/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 18 m², parc. č. 318/1, orná pôda vo výmere 1169 m², parc. č. 318/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 95 m², parc. č. 319, záhrady vo výmere 1034 m² a parc. č. 320, orná pôda vo výmere 1130 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. C., okres G. H. I., ktoré nehnuteľnosti boli darované žalovanému darovacou zmluvou uzavretou dňa 13.4.2012, ktorý vklad vlastníckeho práva bol povolený pod č. G. a náhrady trov konania.

3. V žalobe poukázala na to, že na základe darovacej zmluvy, uzavretej dňa 13.4.2012, žalobkyňa žalovanému, ktorý je jej vnukom, darovala nehnuteľnosti parcely registra „C“, parc. č. 316/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 18 m², parc. č. 318/1, orná pôda vo výmere 1169 m², parc. č. 318/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 95 m², parc. č. 319, záhrady vo výmere 1034 m² a parc. č. 320, orná pôda vo výmere 1130 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. C., okres Vranov nad Topľou. V súvislosti s uzavretím úverovej zmluvy s Prvou stavebnou sporiteľňou, a.s. Bratislava a na základe písomných podaní o nedodržaní splatnosti splátok vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, žalobkyňa žalovaného opakovane od apríla 2016 žiadala o riadne splácanie úveru, ktorý žalovaný použil na výstavbu svojho rodinného domu, pričom žalovaný sa mal namiesto riadneho splácania úverových splátok dopúšťať vulgárnych a hrubých urážok voči žalobkyni, aj voči jej manželovi J. B.. Žalobkyňa

ďalej poukazovala, že písomne vyzývala žalovaného na vrátenie daru. Súdu doložila kópiu výzvy zo dňa 28.7.2016.

4. V predmetnej veci súd rozhodol rozsudkom z 15.11.2019, č. k. 5C/206/2016-179, ktorým žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyni dar, a to v celosti nehnuteľnosti parcely registra „C“ parc. č. 316/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 18 m², parc. č. 318/1, orná pôda vo výmere 1169 m², parc. č. 318/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 95 m², parc. č. 319, záhrady vo výmere 1034 m² a parc. č. 320, orná pôda vo výmere 1130 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. C., okres G. H. I., ktoré nehnuteľnosti boli darované žalovanému darovacou zmluvou uzavretou dňa 13.4.2012, ktorý vklad vlastníckeho práva bol povolený pod G., a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobkyni zároveň priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na tú skutočnosť, že ako hrubé porušenie dobrých mravov možno kvalifikovať aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem alebo zo zmluvného vzťahu, pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu. Uvedené súd podoprel aj judikatúrou, pričom za takéto porušenie považoval v danom prípade nesplácanie vlastného dlhu žalovaného, ktorý mu vyplýval zo spoludlžníctva so žalobkyňou, teda na ktoré splácanie bol zaviazaný spoločne so žalobkyňou. Svoje spoludlžníctvo žalobca dokonca od začatia konania popieral. Popieral, že bol povinný sa podieľať so žalovanou na splácaní spoločného dlhu, pripustil iba, že bol ručiteľom, avšak nebol na plnenie ako ručiteľ vyzvaný. Ďalším dôvodom vrátenia daru žalobkyni bolo podľa prvoinštančného súdu konanie žalovaného spočívajúce vo vulgárnych nadávkach ako aj vyhrážkach so sekerou v ruke, ako to vyplynulo zo svedeckých výpovedí, nakoľko tieto skutočnosti popreli a v prospech žalovaného svedčili iba rodičia žalovaného. Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania (nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29). Svedok D. B., otec žalovaného a syn žalobkyne uviedol, že pozemky, ktoré sú predmetom vrátenia daru zakúpil on za finančné prostriedky z predaja domu v Českej republike. Uvedené tvrdenie ničím nebolo podložené, nie je zrejmé z akého dôvodu mali byť pozemky zakúpené do vlastníctva žalobkyne. Samotná skutočnosť, že predal nehnuteľnosť v Českej republike v roku 2008, ešte nepreukazuje aj financovanie stavby domu a kúpy pozemku pre žalovaného, pričom ako zo zmluvy vyplynulo, časť kúpnej ceny bola použitá na splatenie úveru svedka. Súd teda nesplácanie úveru žalovaným spoločne so žalobkyňou, a to aj po tom, čo ho žalobkyňa na splnenie tejto povinnosti vyzvala, považoval za neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi, ktorá povinnosť vyplývala žalovanému zo zmluvného vzťahu, kde tento bol povinný podieľať sa ako spoludlžník na uhrádzaní spoločného dlhu so žalobkyňou, na čo sa sám v zmluve zaviazal. Navyiac k uvedenej okolnosti, ako hrubému porušeniu dobrých mravov, pristupujú ďalšie skutočnosti vyplývajúce z výpovedí svedkýň J. B., G. B., J. E., J. B.. Podľa týchto malo dôjsť v apríli 2016 aj k hrubým nadávkam zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyni, ako aj vo vzťahu k jej manželovi, pričom zároveň mal sa tento žalobkyni aj vyhrážať držiac v ruke sekeru. Svedkyňa J. E., dcéra žalobkyne, dokonca vo výpovedi uviedla, že aj mesiac po incidente z apríla 2016, po zaslaní ďalšej upomienky žalobkyni, odohral sa incident, kedy žalovaný mal opäť vulgárne nadávať žalobkyni a jej manželovi. Nevyžaduje sa, aby konanie obdarovaného muselo dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Záujem svedkov navrhnutých žalovaným, teda jeho rodičov, na výsledku sporu, javí sa ako významnejší, ako záujem svedkov navrhnutých žalobkyňou, pokiaľ ide o nevesty žalobkyne, ako predsa len vzdialenejšie príbuzné. U rodičov žalovaného okrem majetkovej zainteresovanosti na nehnuteľnosti vo vlastníctve ich syna - žalovaného, pristupuje aj citová zainteresovanosť vyplývajúca zo vzťahu rodičov a syna. Poslednou významnou skutočnosťou pre rozhodnutie bolo, že žalovaný od počiatku popieral vo svojich vyjadreniach uzavretie zmluvy o stavebnom sporení spoločne so žalobkyňou, čím úmyselne zavádzal o podstatných skutočnostiach pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Aj keď neskôr uviedol, že žalobkyni, resp. starým rodičom, chcel pomôcť, preto im „išiel ručiť“, sám uviedol, že k predmetnej úverovej zmluve neuhradil žiadnu splátku.

5. Krajský súd v Prešove uznesením z 9.3.2021, č. k. 10Co/11/2020-215, zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení poukázal na to, že súd prvej inštancie uvádza, že

žalovaný zavádzal súd, keď uvádzal nepravdivé skutkové tvrdenia, kde podľa okresného súdu žalovaný od počiatku konania popieral, že by uzavrel zmluvu o stavebnom sporení ako spoludlžník a spoločne so žalobkyňou s tým, že neskôr vo výpovedi priznal, že uzavrel zmluvu ako ručiteľ, avšak o jej splácanie sa nezaujímal. Uvedený skutkový záver súdu prvej inštancie je nesprávny, keďže žalovaný pri prvom úkone, ktorý mu patrí, a to vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu, nič také neuviedol, ba naopak uviedol, že sa síce zaručil žalobkyni za splácanie jedného jej úveru, avšak doposiaľ nikdy nebol veriteľom žalobkyne vyzvaný na to, aby plnil namiesto žalobkyne, teda jeho ručiteľská povinnosť nebola doposiaľ nikdy aktivovaná. Aj z následných vyjadrení, najmä zo zmlúv o stavebnom sporení vyplýva jednoznačne, že žalovaný nikdy nebol v týchto zmluvách uvedený ako spoludlžník spolu so žalobkyňou, tak ako to žalobkyňa nepriamo uvádzala v podanom návrhu, keď uviedla, že žalovaný namiesto riadneho splácania úverových mesačných splátok sa dopúšťa vulgárnych a hrubých urážok. Z uvedeného vyplýva, že to bola práve žalobkyňa, ktorá zavádzala súd. Nie je zrejmé, z čoho vychádzal súd prvej inštancie pri svojom závere, že u žalovaného sa podarilo vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátiť niektoré jeho tvrdenia, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, zavádzajúce, jednoznačne klamlivé, a preto je možné výpoveď žalovaného vyhodnotiť ako tendenčnú a menej dôveryhodnú. Rovnako tak pokiaľ sa týka záveru súdu prvej inštancie, že neposkytnutie pomoci žalobkyni spočívajúcej v splácaní úveru za žalobkyňu možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, kde však ustálená súdna prax za neposkytnutie pomoci nepovažuje splácanie úveru za iného ale neposkytnutie starostlivosti osobe darcu, najmä pokiaľ sa týka každodenných bežných, všedných úkonov, v prípade ak darca nie je schopný tieto úkony vykonať bez pomoci tretej osoby, a to najmä zabezpečenie stravovania, osobnej hygieny, asistencie pri ošetrovaní u lekára, a podobne. V žiadnom prípade nemožno za neposkytnutie pomoci, ako to uvádza súd prvej inštancie, považovať splácanie úveru, ktorého výška prevyšuje samotný dar, keď obdarovaný by de facto nebol obdarovaný, nakoľko jeho záväzok spočívajúci v poskytnutí pomoci darcovi by prevyšoval hodnotu daru. Súd prvej inštancie v bode 44 odôvodnenia svojho rozhodnutia v rozpore so skutkovým stavom uviedol, že „žalovaný sám vo svojej výpovedi uviedol, že v zmluve, ktorej mal byť spoludlžníkom neuhradil žiadnu splátku“, keď bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný k tejto zmluve nebol žiadnym spoludlžníkom, ale bol ručiteľom. Nie je zrejmé odvolaciemu súdu, prečo okresný súd povinnosť splácať tento dlh preniesol na žalovaného, ba dokonca prečo súd prvej inštancie zisťoval skutočnosti, ktoré by žalovanému bránili splácať tento dlh s tým, že takéto skutočnosti súd prvej inštancie nezistil, keď uviedol, že nezistil, že by bol žalovaný v hmotnej núdzi, alebo v inej nepriaznivej majetkovej sociálnej situácii. Zo záverov odvolacieho súdu po zhrnutí všetkých nedostatkov vyplynulo, že súd prvej inštancie nedostatočne nevysvetli, respektíve vysvetlil ho zmätočne svoj myšlienkový postup, keď z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a formalisticky. V závere udáva krajský súd, že povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu, bude s dôrazom na dôkazné bremeno riadne zistiť skutkový stav, tento náležite vyhodnotiť, najmä pokiaľ sa týka vyššie uvedeného názoru odvolacieho súdu ohľadom jednotlivých dôkazov predkladanými stranami sporu, a na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia. Potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s § 220 ods. 2, 3 Civilného sporového poriadku odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne vrátane náhrady trov odvolacieho konania.

6. Súd následne doplnil dokazovanie oboznámením Oznámenia o výsledku dražby z 1.6.2021, Oznámením dražby Zn 015/2021, Oznámenie o výsledku dražby z 19.8.2021, prednesmi strán sporu a ich zástupcov.

7. V posudzovanej veci je nesporné, že na základe darovacej zmluvy, uzavretej dňa 13.4.2012, žalobkyňa darovala žalovanému nehnuteľnosti parcely registra „C“, parc. č. 316/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 18 m², parc. č. 318/1, orná pôda vo výmere 1169 m², parc. č. 318/2, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 95 m², parc. č. 319, záhrady vo výmere 1034 m² a parc. č. 320, orná pôda vo výmere 1130 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. C., okres Vranov nad Topľou.

8. Žalobkyňa odvodzovala svoj nárok na vrátenie daru od žalovaného od jeho správania, keď žalobkyni neposkytol náležitú pomoc pri splácaní splátok úveru žalobkyne a namiesto toho sa mal dopúšťať vulgárnych a hrubých urážok voči žalobkyni a voči jej manželovi. Žalovaný uvedenú skutočnosť popieral s tým, že obe strany na preukázanie svojich tvrdení navrhli vykonať dokazovanie výsluchom svedkov.

9. Žalovaný už pri prvom úkone, ktorý mu patrí, a to vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu (č.l. 29 - 32 súdneho spisu) uviedol, že sa síce zaručil žalobkyni za splácanie jedného jej úveru, avšak doposiaľ nikdy

nebol veriteľom žalobkyne vyzvaný na to, aby plnil namiesto žalobkyne, teda jeho ručiteľská povinnosť nebola doposiaľ nikdy aktivovaná. Aj z následných vyjadrení, najmä zo zmlúv o stavebnom sporení vyplýva jednoznačne, že žalovaný nikdy nebol v týchto zmluvách uvedený ako spoludlžník spolu so žalobkyňou tak, ako to žalobkyňa nepriamo uvádzala v podanom návrhu, keď uviedla, že žalovaný namiesto riadneho splácania úverových mesačných splátok sa dopúšťa vulgárnych a hrubých urážok.

10. Dôkazné bremeno na preukázanie žalobkyňou tvrdenej skutočnosti, že časť pôžičky bola použitá na zakúpenie pozemkov, zaťažuje výlučne žalobkyňu. Svoje skutkové tvrdenia mala žalobkyňa preukázať, a nie naopak žalovaný mal preukazovať ich nepravdivosť.

11. Neposkytnutie pomoci žalobkyni spočívajúcej v splácaní úveru za žalobkyňu nemožno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, nakoľko ustálená súdna prax za neposkytnutie pomoci nepovažuje splácanie úveru za iného, ale poskytnutie starostlivosti osobe darcu, najmä pokiaľ sa týka každodenných bežných, všedných úkonov v prípade, ak darca nie je schopný tieto úkony vykonať bez pomoci tretej osoby, a to najmä zabezpečenie stravovania, osobnej hygieny, asistencie pri ošetrovaní u lekára, a podobne.

12. V žiadnom prípade nemožno za neposkytnutie pomoci považovať splácanie úveru, ktorého výška prevyšuje samotný dar (v takom prípade by sa nepochybne jednalo o tzv. „danajský dar“), keď obdarovaný by de facto nebol obdarovaný, nakoľko jeho záväzok spočívajúci v poskytnutí pomoci darcovi by prevyšoval hodnotu daru. Žalobkyňa neuvádzala, že by požiadala žalovaného, ako obdarovaného o poskytnutie akejkoľvek inej pomoci okrem platenia splátok úveru, a navyše túto skutočnosť ani nijako nepreukázala.

13. Súd prvej inštancie zdôrazňuje, že zo žiadneho ustanovenia zmluvy o úvere - v stavebnom a spotrebiteľskom úvere nevyplýva skutočnosť, že by sa žalovaný zaviazal ako spoludlžník na uhrádzanie spoločného dlhu (v tejto súvislosti porovnaj stranu 10, odsek 47 uznesenia odvolacieho súdu, ktorého závermi je súd viazaný).

14. Všetci svedkovia navrhnutí stranami sporu sú v určitom príbuzenskom pomere. Záujem svedkov navrhnutých žalovaným, teda jeho rodičov na výsledku sporu sa nejaví ako významnejší, ako záujem svedkov navrhnutých žalobkyňou, pokiaľ ide o nevesty žalobkyne, ako vzdialenejšie príbuzné. Nemožno iba skonštatovať, že u rodičov žalovaného okrem majetkovej zainteresovanosti na nehnuteľnosti vo vlastníctve ich syna - žalovaného, pristupuje aj citová zainteresovanosť vyplývajúca zo vzťahu rodičov a syna. Práve svedkovia navrhnutí žalobkyňou - nevesty jej synov, ktorí majú právny záujem na výsledku sporu, keď v prípade úspechu žalobkyne, by sa žalobkyňa stala vlastníčkou sporných nehnuteľností, a tým by v úvahu, ako potencionálni dedičia týchto nehnuteľností prichádzali ich manželia, respektíve deti, kde naopak, pokiaľ sa týka rodičov žalovaného, by títo bez ohľadu na výsledok sporu nič nezískali, t. j. nijako by sa ich hmotnoprávne postavenie nezmenilo. V každom sporovom konaní svedkovia žalobcu aj žalovaného vypovedajú vzájomne rozporujúco.

15. Pokiaľ ide o hodnotenie výpovede E. B., pokiaľ by svedkyňa chcela klamať tak, by neuvádzala pocit krivdy voči žalobkyni, a údajné ubližovanie z jej strany. Túto skutočnosť, by naopak zatajila a tvrdila by, že vzťahy medzi ňou ako nevestou, a žalobkyňou boli dobré. Tým, že sama uviedla zlé vzťahy medzi ňou a žalobkyňou jej výpoveď je naopak hodnovernejšia ako výpoveď ostatných neviest, ktoré aj s odstupom takmer troch rokov vypovedali všetky takmer úplne zhodne, čo samo o sebe spôsobuje nedôveryhodnosť týchto svedeckých výpovedí.

16. Zároveň je potrebné poukázať na účel medziúveru a stavebného úveru, ktorým bola modernizácia obnova rodinného domu a nie ako tvrdila žalobkyňa kúpa pozemku. Doposiaľ zostáva nijako nevysvetlené prečo žalobkyňa mala požiadať žalovaného o pomoc pri splácaní úveru až po obdržaní upomienky, a nepožiadala o pomoc už predtým ako jej vznikol dlh, keď táto spočiatku dlh riadne splácala, a teda jej musela byť zrejmá výška a dátum splatnosti jednotlivých splátok, ako aj to, že tieto splátky následne neplatila riadne a včas.

17. V danej veci tak nebolo možné preniesť povinnosť uhradiť úver za žalobkyňu na žalovaného, a to len z toho dôvodu, že tento bol obdarovaný žalobkyňou, takéto poskytnutie pomoci by totiž nebolo primerané. Ak by mal súd prisvedčiť argumentácie žalobkyne v žalobe, potom každý obdarovaný bol

povinný poskytovať pomoc darcovi, a to nielen so zaopatrením a vykonávaním bežných záležitostí, ale bol by povinný za darcu splácať všetky jeho záväzky, a to bez ohľadu na výšku daru, rovnako tak bez ohľadu na to, či mu túto pomoc môžu poskytnúť osoby, ktoré sú s ním v bližšom príbuzenskom pomere (v prejednávanej veci deti a nevesty žalobkyne), čo je samo o sebe absurdné.

18. Nebolo možné v danom prípade prenášať dôkazné bremeno zo žalobkyne na žalovaného, aby preukázal, že nie je pravdou tvrdenie žalobkyne, že časť pôžičky bola použitá na zakúpenie pozemkov. Žalovaný pritom predložil súdu prvej inštancie kúpnu zmluvu na predaj nehnuteľností rodičov za kúpnu cenu 70.843,83 eur. Keďže žalobkyňa ohľadne svojich tvrdení v tomto smere nepredložila ani neoznačila žiaden dôkaz, dôkazné bremeno neuniesla.

19. Žalobkyni sa tak v konaní nepodarilo preukázať, že by existovali dôvody na vrátenie daru, ako ich vyžaduje ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka, nepodarilo sa jej preukázať, že žalovaný ako obdarovaný sa k nej alebo členom jej rodiny správal tak, že tým hrubo porušil dobré mravy. Nepodarilo sa jej preukázať, že žalovaný jej neposkytol pomoc tým, že nesplácal ich spoločný dlh spoločne so žalobkyňou, nepodarilo sa jej preukázať, že došlo k vulgárnym a hrubým urážkam na osobu žalobkyne ako aj na osobu manžela žalobkyne J. B., nakoľko ohľadne uvedených skutočností neuniesla dôkazné bremeno a súd vyhodnotil výpovede rodičov žalovaného ako hodnovernejšie naproti výpovediam neviest žalobkyne, ktoré vypovedali s odstupom času takmer troch rokov takmer zhodne, čo samo o sebe spôsobilo nedôveryhodnosť ich svedeckých výpovedí (porovnaj stranu 10, odsek 48 uznesenia odvolacieho súdu, ktorého závermi je súd viazaný). Nepodarilo sa jej preukázať, že by stavebný úver vzala práve z dôvodu stavby rodinného domu žalovaného. Bola to práve žalobkyňa, ktorá svojimi tvrdeniami „zavádzala súd“ (porovnaj stranu 9, odsek 43 uznesenia odvolacieho súdu, ktorého závermi je súd viazaný). Vzhľadom na vyššie uvedené súdu neostávalo iné ako žalobu žalobcu zamietnuť.

20. V prejednanom prípade, na základe vykonaného dokazovania súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, dospel súd k záver, že nebolo žalobkyňou preukázané hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyni, ako to predpokladá ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka.

21. Súd prvej inštancie v závere poukazuje na skutočnosť, že vychádzal zo skutočností a dôkazov stranami sporu predložených, pričom v súlade s § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

22. V danom konaní bol žalovaný úspešný v celom rozsahu, pretože súd žalobu žalobkyne zamietol. Vzhľadom na uvedené žalovanému patrí nárok na priznanie náhrady trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %. O konkrétnej výške náhrady súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

23. Proti tomuto rozsudku ako celku podala žalobkyňa včas odvolanie, keď mala za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkaz k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku).

24. Záver súdu prvej inštancie, že zo strany žalobkyne nebolo preukázané hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyni a jej manželovi je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Výpoveďou svedkýň J. B., G. B., J. E. a J. B. bol v podstatných okolnostiach potvrdený skutkový dej, ktorý mal nastať v apríli 2016, počas ktorého sa mal žalovaný vyhrážať sekerou žalobkyni a jej manželovi a hrubo a vulgárne im nadávať. Pokiaľ sa týka svedeckých výpovedí, jednoznačne prevažujú tie, ktoré potvrdzujú skutočnosti uvádzané žalobkyňou v žalobe a ktorými odôvodňuje aj svoju žiadosť o vrátenie daru vo vzťahu k žalovanému. Podľa žalobkyne vyhodnotenie svedeckých výpovedí rodičov žalovaného súdom ako hodnovernejšie naproti svedeckým výpovediam neviest žalobkyne, ktoré vypovedali s odstupom času takmer zhodne, čo samo o sebe spôsobilo nedôveryhodnosť ich svedeckých výpovedí, nemá skutkové ani právne opodstatnenie. Taktiež záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa svojimi tvrdeniami zavádzala súd, je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Bol to podľa žalobkyne práve žalovaný, ktorý od počiatku popieral vo svojich vyjadreniach uzavretie zmluvy o medziúvere a stavebnom – spotrebiteľskom úvere spoločne so žalobkyňou s

Prvou stavebnou sporiteľňou, a.s. Bratislava, čím úmyselne zavádzal o podstatných skutočnostiach pre rozhodnutie v prejednávanej veci.

25. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania neskúmal majetkovú a sociálnu situáciu na strane žalobkyne, ktorá je dôchodkyňou a jej jediným príjmom je starobný dôchodok vo výške 233,20 eur mesačne, pričom výška mesačnej splátky vrátane úrokov a poplatkov titulom nesplateného úveru, ktorú je povinná platiť žalobkyňa je v sume 187,30 eur mesačne.

26. Na základe uvedeného v rámci svojho odvolacieho návrhu žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobkyne vyhovel a priznal jej plnú náhradu trov konania. V prípade iného právneho záveru odvolacieho súdu navrhla žalobkyňa rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. K uvedenému odvolaniu žalovaný svoje vyjadrenie nepodal.

28. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vo výroku vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

29. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

30. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou arbitrárnosťou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávny právny posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

31. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré odvolateľ uvádzal vo svojom odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

32. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže

dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

33. V súdnej veci žalobkyňa označila odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

34. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III.ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

35. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovelo. Napadnutý rozsudok tak nie je arbitrárny.

36. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

37. Odvolateľ v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa dôvodnosti žaloby. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 CSP. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 192 - § 194 CSP. Odvolacím dôvodom podľa cit. zák. ust. totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je

možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

38. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované odvolateľom, pričom odvolateľom namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

39. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala tým, že výpoveďami svedkýň J. B., G. B., J. E. a J. B. bol v podstatných okolnostiach potvrdený skutkový dej, ktorý mal nastať v apríly 2016, počas ktorého sa mal žalovaný vyhrážať sekerou žalobkyni a jej manželovi a hrubo a vulgárne im nadávať, bolo významným pre rozhodnutie tejto veci posúdiť hodnovernosť navrhovaných svedkov, keď svedkovia navrhovanými žalobkyňou vypovedali v prospech žalobkyne a opačne tomu tak bolo u svedkov navrhnutých žalovaným. Za rozhodujúce kritérium odvolací súd zhodne so svojim predchádzajúcim právnym názorom považoval záujem svedka a na to nadväzujúce dotknutie sa jeho hmotnoprávneho postavenia (doktrína RAVEN), keď navyše všetci svedkovia sú v určitom príbuzenskom pomere k stranám sporu ako aj k sebe navzájom. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že pokiaľ sa týka vzájomného výsledku sporu, tak svedkovia navrhnutí žalobkyňou – nevesty jej synov, majú väčší právny záujem na výsledku sporu, keď v prípade úspechu žalobkyne v spore by sa žalobkyňa stala vlastníčkou sporných nehnuteľností, čím by do úvahy ako potencionálny dedičia týchto nehnuteľností prichádzali ich manželia, resp. deti, kde naopak pokiaľ sa týka rodičov žalovaného, by títo bez ohľadu na výsledok sporu nič nezískali, t. j. nijak by sa ich hmotnoprávne postavenie nezmenilo.

40. K argumentácii odvolateľky, že svedecké výpovede, ktoré potvrdzujú skutočnosti uvádzané žalobkyňou, prevažujú nad svedeckými výpoveďami v prospech žalovaného, odvolací súd uvádza, že tu neplatí aritmetika spočívajúca v tom, že súd sa prikloní na stranu tej strany sporu, v prospech ktorej bude vypovedať viac svedkov, ale platí, že sa prikloní ku skutkovým tvrdeniam tej strany, ktorej svedecké výpovede sú hodnovernejšie a presvedčivejšie.

41. Preto sa súd priklonil k svedeckej výpovedi svedkyne E. B. ako hodnovernejšej na rozdiel od vyššie uvedených neviest žalobkyne, lebo táto sama uvádzala zlé vzťahy so žalobkyňou s tým, že pokiaľ by táto svedkyňa chcela klamať v prospech žalovaného vo vzťahu k žalobkyni by neuvádzala pocit krivdy a údajného ubližovania z jej strany, ale naopak by uvádzala ich vzťahy sú dobré, majú za to, že v prípade, ak by uviedla pravdivý svoj negatívny vzťah k žalobkyni, mohol by subjektívny pocit údajného ubližovania z jej strany spôsobiť, že je voči žalobkyni predpojatá.

42. Dôkazné bremeno preukázať dôvodnosť žaloby zaťažovalo jednoznačne žalobkyňu, t. j. bolo na nej preukázať, že časť pôžičky bola použitá na zakúpenie pozemkov, ktoré boli predmetom darovania, pričom naopak žalovaný predložil kúpnu zmluvu na predaj nehnuteľností za kúpnu sumu 70.843,83 eur, ktoré mali slúžiť na nadobudnutie týchto nehnuteľností.

43. S poukazom na uvedené pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne rozhodol vo výroku I. vecne správne, a preto odvolací súd s použitím ust. § 387 ods. 1, 2 rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil.

44. Naopak, opodstatnené je odvolanie v časti náhrady trov konania. Ustanovenie § 255 CSP a § 261 CSP upravujú predpoklady, za splnenia ktorých majú strany sporu (alebo tretie osoby) právo na náhradu trov konania, ktoré vynaložili. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane

sporu náhradu týchto trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela, alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

45. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 1, 2 CSP).

46. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

47. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo z časti neprizná. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Mcdo/17/09, 5Cdo/67/2010, či 3Mcdo/46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať či v predpokladanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti náhrady trovy konania výnimočne prihliadať. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Ust. § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, ale na odstránenie neprimeranej tvrdosti v záujme dosiahnutia a spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jej výsledok. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia aj na majetkové pomery oprávneného účastníka, teda tej strany sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania.

48. Za zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa súd považoval vek a majetkové pomery neúspešnej účastníčky súdneho sporu – žalobkyne, keď žalobkyňa má 71 rokov, býva v rodinnom dome, ktorého vlastníčkou, tak ako to vyplýva z predložených dokladov, ktoré predložila za účelom oslobodenia od platenia súdneho poplatku, je tretia osoba. V čase predloženia týchto dokladov splácala stavebný úver v Prvej stavebnej sporiteľni vo výške 180,30 eur a poberala starobný dôchodok vo výške 233,20 eur. Rovnako tak z lustrácie bánk vyplýva, že žalobkyňa nevlastní žiaden kladný účtovný zostatok, ale naopak, na účte vedenom v Prvej stavebnej sporiteľni bolo k 18.1.2022 účtovný zostatok -27.226,02 eur. Nakoľko z lustrácie nevyplýva, že by žalobkyňa vlastnila nehnuteľný majetok, možno podľa odvolacieho súdu konštatovať, že je nemajetná dôchodkyňa. Prihliadnutím k jej majetkovým a sociálnym pomerom, ako aj k majetkovým a sociálnym pomerom žalovaného, ktorému navyiac neúspešná žalobkyňa darovala rodinný dom spolu s príslušnými parcelami, ako aj k tomu, že žalovaný je v najproduktívnejšom veku (má 30 rokov), bolo by podľa odvolacieho súdu neprimerane tvrdé, ak by žalobkyňa musela znášať náhradu trov konania, a preto odvolací súd z dôvodov hodných osobitného zreteľa zmenil podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

49. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, keď za aplikácie ust. § 257 CSP úspešnému žalovanému v odvolacom konaní nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalobkyňi.

50. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).